

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (*Cap de redacció*), Lola Carrasco, Xavier Mínguez, Joan Morales, Ignasi Pellicer i Rafa Gil (*Fotògraf*).
REDACCIÓ BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), I. Belda (Alacant), X. Planas (Girona), P. Codonyan (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida).
RÚBRICUES: Andreu Alfaro, Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandés, S. Alcalà, Ll. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferrí, V. Franch, C. Gàmez, J.L. Guarnier, D. P. Grau, A. Guasch, J.M. Jàtiva, J. M. Lloró, J. Marí, J. Morell, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, F. Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.
COL·LABORADORS GRÀFICS: J. Andrés, S. Llosà, J. Morera, V. Navarro i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).
PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (*Cap de publicitat*), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.
PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).
DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.
FOTOMECÀNICA: Anón.
IMPRESSIÓ: Rotogràfica Valenciana SAL.
DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.
Control difusió:

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electrofònic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Europa occidental no és el paradís

La tempesta europea ha començat. L'Europa occidental acostumada a viure sota un paraigua còmode d'estabilitat, malgrat les batzegades provinents dels canvis de l'Est, ha vist per primera vegada que el camí cap a la unitat europea no és gens fàcil. L'Europa occidental no és el paradís.

No n'hi havia prou amb promeses idíl·liques. Segurament hauria estat necessària una preparació més profunda i sòlida. Un Tractat de Maastricht més reflexionat i uns polítics europeus menys capficats en els seus propis èxits personals. Kohl i Mitterrand són dos exemples poc lloables de com els grans dirigents capdavanters de la unitat europea han infringit les premisses bàsiques. No és que hagin posat el seu país per davant d'Europa, sinó que han jugat amb foc posant davant l'èxit de la seva política personal per damunt del seu objectiu a llarg termini de la unitat europea.

La política del govern espanyol tampoc ha estat exemplar. Solchaga s'ha hagut de veure negant-se a si mateix com Sant Pere. La devaluació de la pesseta, arrossegada per la crisi del Sistema Monetari Europeu cap a aigües pantanoses amb conseqüències imprevisibles, és responsabilitat seua. Una previsió, en aquest sentit, hauria pogut parar el colp d'una altra manera. Com a mínim, més controlada. Solchaga ha definit la mesura com a conjuntural i n'ha minimitzat l'impacte. Són paraules que perden credibilitat perquè tenen una sonoritat política excessiva, impròpia d'un ministre d'Economia davant d'una situació que només és l'inici d'una crisi que és preveu llarga. La devaluació de la pesseta controlada durant els deu anys de manament socialista, com si es tractara d'un objectiu a defensar per sobre del bé i del mal, pot ara ser un trasbals excessiu.

Tot i així la unitat europea continua sent un objectiu. Si de cas, la crisi del Sistema Monetari Europeu, tretze anys després de la seua creació, pot servir per posar sobre la taula, la real dimensió dels conflictes. I, sobretot, els

vells problemes. Una Alemanya prepotent, simbolitzada per un Bundesbank, que inclús s'ha permès declaracions desestabilitzadores com les del seu president, Helmut Schlesinger; una França i una Gran Bretanya vigilant molt a prop els passos d'Alemanya.

Vells problemes que precisament tenen la solució amb una unitat europea lleial i profunda, que com s'ha vist, necessita, encara, madurar molt.

A l'ambient enrarit i poc esperançador cal afegir la manca d'informació que ha quedat palesa en l'enquesta que EL TEMPS publica en aquest número i de la qual ja

deixàvem constància la setmana passada. La reflexió només pot sorgir d'un procés d'informació ampli. Les repercussions del Tractat de Maastricht, les conseqüències de la crisi del Sistema Econòmic Europeu, afecten massa directament el futur dels ciutadans perquè aquest no pugui anar més enllà d'un jeroglífic complex i difícil de noms i lletres.

En aquest sentit la *rentrée* política catalana en el Parlament no ha acabat d'estar a l'alçada. Quan el debat quedava relegat dels titulars informatius per la importància de les notícies econòmiques europees, els polítics catalans han continuat el seu discurs, com si el Parlament del Principat fóra una urna aliena a tot el terratrèmol europeu. S'ha parlat del 92 i del 2000. El president Pujol ha dit que Maastricht pot representar durant els propers anys un cert fre al creixement econòmic. Però hauria estat bo que la Cambra catalana haguera sabut fer entrar en el seu terreny de joc el gran trasbals europeu. Perquè precisament si dins del Parlament es dibuixava el segle XXI, fora es presentava una entrada negra i turbulenta a aquest segle a la qual ni el govern ni l'oposició van fer excessiu esment. Això podria ser un mal símptoma per un país que sempre ha proclamat la seua tradició europea.

